

3. kapitola

Lou

Sobota 21. dubna 2007

Celý měsíc jsem se na tuhle chvíli pokoušela v duchu připravit, ale hromada vzpomínek, která mě zaplavila, sotva jsem ze silnice A4440 zahlédla vrcholky Malvern Hills vlnící se jako dračí hřbet, mi stejně vzala dech. Vybavilo se mi, jak si kupuju cukrátku v bílých papírových sáčcích, jak se směju holkám z internátní školy, které nosí hnědé batmanovské pláště, jak jdu s mámou a tátou k prameni svaté Anny a mám pocit, jako bych se drápala na velehoru, jak poprvé vcházím do klubu bojových umění a žaludek se mi svírá nervozitou. V duchu vidím Mika, jak se na mě usmívá a na přivítanou mi podává ruku. Abych ten výjev vypudila z mysli, pokouším se soustředit na silnici. Minu Malvern a uháním po A4103 k Acton Green. Nikdy dřív jsem tady auto neřídila – řidičák jsem si udělala až v Londýně –, ale dobře si tuhle cestu pamatuju, protože mě tudy táta vozil na karate a zpátky. Když míjím jeho oblíbenou hospodu U psa a kachny, pípne mi na sedadle spolujezdce mobil. Hmátnu po něm s nadějí, že je to textovka od Bena, i když je mi jasné, že ne.

STRACH

Od toho příšerného odpoledne v Doveru před čtyřmi týdny jsem se s ním neviděla ani se mi neozval. Když jsem utekla, vydal se za mnou a po necelém kilometru mě na nábreží dohnal.

„Louiso?“ Nechal auto na zákazu stání, doběhl ke mně, chytil mě za ruku a přiměl mě zastavit. „Co se děje? Co je ti?“

Zavrtěla jsem hlavou a proklínala se za to, co se chystám udělat.

„Co je ti?“ naléhal. „Co se stalo?“

Když jsem mu řekla, že už bychom se neměli vídat, ustaraný výraz v jeho tváři vystřídal zmatek. Ptal se proč. Chtěl vědět, co udělal špatně.

„Nic,“ ujistila jsem ho. „Vůbec nic.“

Pátral po odpovědi v mojí tváři. „Tak proč?“

Nemohla jsem mu to říct. Vždyť jsem strávila posledních osmnáct let předstíráním, že Mike Hughes neexistuje. A tak jsem jenom zamumlala cosi o tom, že na mě moc spěchá. Že nejsem na vážnější vztah připravená. Že chceme každý něco jiného.

Cestu vlakem zpátky do Londýna jsem probřečela, natáčela jsem se k oknu, aby to člověk na sedadle vedle mě neviděl. Ben si nezasloužil, co jsem mu provedla. Ani muži, se kterými jsem chodila dřív, si nezasloužili, abych jim dala kopačky, lhala a utekla před nimi. Jestli se konečně nepostavím čelem k tomu, co se stalo, když mi bylo čtrnáct, zůstanu až do konce života o samotě.

Mrknu se na telefon. Textovka je od mojí nejlepší kamarádky Alice, ptá se mě, jestli jsem do tátova domu dorazila v pořádku. Hodím telefon zpátky na sedadlo, dám levý blinkr, a místo abych pokračovala do Acton Green, odbočím k Ledbury – kde bydlí Mike. Nikdy jsem u něj doma nebyla. Co bych tam taky dělala? Byl uznávaný člen místní komunity, trenér karate, který pořádá zábavné běhy a soutěže, aby získal peníze na dobročinnost. A navíc žil se svojí ženou Dee. Dařilo se mu udržovat náš